

tariff Forsamling, saa sker dette nærmest ved denne Vexelvirkning, hvorved man stimulerer Regjeringen, faar Regjeringen til at arbejde saaledes, som man ønsker det, paa samme Maade som Finantsudvalget gjorde i gamle Dage. Jeg tilstaaar imidlertid, at lige saa lidt som jeg har Lyst til at tage fat paa Lovarbejderne i dette Dieblis — hvis Nogen overhovedet har Lyst dertil —, lige saa lidt tror jeg, at der vil kunne komme Noget ud af Forhandlinger om de forskjellige administrative Spørgsmaal i Finantsudvalget. Der er dog en enkelt lille Ting, som jeg vil bringe i Udvalgets Grindring. Naar der i gamle Dage var Noget, som blev flaaet fast i Finantsudvalgets Betænkning, saa var det en ligesvem Forpligtelse for Regjeringen at tage Sagen for, allermost naar Noget var flaaet fast efter forudgaaet Forhandling med en Minister. Saaledes var der for en Del Aar siden en lille Sag, der blev omtalt i Finantsudvalgets Betænkning, men som nu rent er bleven borte. Jeg interesserede mig dengang for denne Sag, og jeg vilde ogsaa gjøre det endnu, hvis jeg troede, at det vilde kunne nytte Noget at tage fat paa den; det er Statens Skovvesen. Det er ikke min Mening at ville komme videre ind paa denne Sag nu; men jeg erindrer, at i det sidste Aar, da jeg sad i Finantsudvalget, var der efter Aftale med Ministeren blevet flaaet fast i Betænkningen en Opfordring til Ministeren om at undersøge Skovplantningen i det nordlige Sjælland, hvor der er Skove, som ligge paa en meget frugtbar Grund, der er vel stikket til Agerbrug. Vi tænkte paa at faae dem solgte, vi mente, at store Strækninger, der efter Oplysninger, som navnlig bleve givne af forskjellige Nøgsmænd fra disse Egne vare ufrugtbare, burde beplantes med Skov, efter som de fortrinligt egnede sig dertil. Ministeren lovede os i alt Fald at foretage den fornødne Undersøgelse i denne Retning; men jeg har aldrig nogeninde set, at disse Undersøgelser ere blevne foretagne. — Det, der her bragte mig til at tage Ordet, var ikke, at jeg troede at kunne give noget særdeles betydeligt Bidrag til de store politiske Spørgsmaals Løsning; men det var navnlig nogle Betragtninger over finantzielle Spørgsmaal, over Skatte-spørgsmaal, som bragte mig til at bede om Ordet. Saaledes talte det ærede Medlem fra Odense (G. Koch) om Bygningsafgiften. Jeg er ikke ganske enig med det ærede Medlem i den Maade, hvorpaa han stillede Bygningskatten sammen med Hartkornskatten, — jeg tror, det maa ske paa en ganske anden Maade, — men jeg er enig med ham i, at det er en høist uretfærdig og uhenfigtsmæssig Skat, en af de mest skadelige, paa Grund af den Maade, hvorpaa den udbredes i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne. Svem hviler den nemlig paa? Faktisk paa Leieren, saaledes som Forholdene ere. Det er en Skat paa Husleien. Jeg er enig med det ærede Medlem om det Uretfærdige deri, og vi bør

se at komme bort fra denne Skat; men hvor er Maaden? Hvad er det, der har forhindret os fra at komme bort fra den? Det er Regjeringen, det er Finantsministeren, som ikke paa nogen Maade vil gaa ind paa nogen Skattereform. Kan der tænkes nogen anden Maade, hvorpaa man kan komme bort fra denne Afgift paa Bygninger, det vil sige paa Luften, paa Lyset og paa henfigtsmæssige Boliger, paa store Familier o. s. v., paa enkelte Klasser af Befolkningen paa enkelte Steder i Landet, end derved, at vi engang faae indført en ordentlig almindelig direkte Skat? Men det er jo dette, som den ærede Minister slet ikke vil høre Tale om. Der var et andet æret Medlem (Zahle), som omtalte den kommunale Beskatning. Jeg er enig med ham; vi have jo ofte ved forskjellige Leiligheder, ved Interpellationer og ved Loves Behandling havt Leilighed til at berøre denne Sag, og været enige om, at vi trængte til Reformer paa dette Omraade, at næsten Alt her trænger til Reform, blandt Andet ved den saakaldte mellemkommunale Beskatning, og fremdeles med Hensyn til Skat paa Skove og Fabrikker, saaledes at ogsaa disse sidste kunde komme til at bidrage Noget. Men hvilken er den praktiske Maade, hvorpaa man naaer til, at alle disse Formuesgjenstande og Næringer i Sognene komme til at bidrage efter deres Bestaafenhed? Hvorfor kunde vi forleden Aar ikke faae fat paa en Ordning af den mellemkommunale Beskatning, da vi sidst drøftede denne Sag? Det var atter det Samme: fordi Regjeringen ikke paa nogen Maade vil gaa ind paa en enkelt, ensartet, direkte Skat paa Formue og Indtægt. Det er dog en Grundfæstning, som man maa gaa ud fra, naar man vil ordne dette Forhold paa en praktisk Maade, at det er en af de mest fremtrædende Egenskaber ved denne Skat, at den egner sig ligesaa godt for Kommunen som for Staten; men atter her møde vi den samme Hindring, og vi kunne allerminst af den nuværende Finantsminister vente, at han skulde gaa ind paa Noget, der gik i denne Retning. Man taler ofte og med fuld Føie om, at det Vigtigste ved en parlamentarisk Forsamling og den parlamentariske Forhandling er det finantzielle Spørgsmaal; det er dette, som spiller igjennem Alt, og det er Grundlaget, det er i alt Fald i en vis Henseende Begyndelsen og Enden paa Alt. Jeg kan nu ikke se rettere, end at det Resultat, som jeg kom til den første Dag, da jeg hørte den ærede nuværende Conseilspræsident som Finantsminister fremlægge sit Program her i Thinget, har bekræftet sig, nemlig at der er den dybeste Modsetning mellem ham og os. I dag er imidlertid det militære Spørgsmaal blevet fremhævet. Hvad er det dog, der skaber den væsentligste Modsetning der, Andet end netop atter det finantzielle Spørgsmaal, nemlig den Omstændighed, at den ærede Minister ikke vil modtage den direkte Skat? Læge vi det hele Resultat af